

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 10239

гр. София, 17.08.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 9-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на седемнадесети август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**

като разгледа докладваното от **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ** Наказателно дело частен характер № 20231110211186 по описа за 2023 година

Днес, 17.08.2023г., в закрито съдебно заседание, районен съдия Велизар Костадинов и съдия-докладчик по НЧХД № 11 186/2023 г. по описа на СРС, НО, 9-ти състав, разпределено ми с протокол на 15.08.2023г., след като се запознах с материалите по делото и след преценка на допустимостта на образуваното наказателно производство, намирам следното:

Депозиран е писмен документ от **Г. А. С.**, наименован от него с думите „тъжба“. „Тъжбата“ е с вх. № 229371/14.08.2023г. **Тя е насочена срещу Софийска районна прокуратура (СРП).**

Твърди се от молителя С., че на 08.08.2023г. при справка в СРП се установило, че пр.пр. № 31186/2018г. не се предоставяла на същия за четене по силата на подадено заявление от 14.07.2023г. Твърди се, че *„Пелтекова се подиграва с мен и с майка ми“*. Излага се, че *„настоящата тъжба да не се хвърля в СРП....“* (другото не се чете). Искане се тъжбата да се гледа от съдия, а не от прокурор. Молителят С. инвокира, че е пострадал по НПК. Искане НПК да се спазва от СРП, но СРП – не разследвала. Излага се молба *„да се приложи преписката, да се насрочи о.с.з., да се призове извършителя и ...“* (другото не се чете) *Кирил Цветанов Чончев ****** (другото не се чете). На гърба на писмения документ е записано:

„Да се даде декларация чл.83 ГПК. Да се назначи адвокат по чл.100 НПК. Тъжбата е срещу СРП – Пелтекова. Да бъде осъдена по чл.294 НК. Да ми бъде изплатена сума от 30 000 лв. – неимуществ. вреди. Да бъде лично уведомен“.

Съдът намира, че депозирания писмен документ по своето съдържание изначално не представлява тъжба, независимо от наименованието, посочена за нея от самия молител Г. А. С.. Съдът счита, че Г. А. С. е молител, а не тъжител в настоящото производство. Същият с писмения си документ от

14.08.2023г. не търси правосъдие по реда на частното наказателно преследване за твърдяно като извършено престъпление от частен характер и съгласно нормативната разпоредба на чл.161 от НК „*numerus clausus*“. Нещо повече в писмения му документ се твърди, че е извършено дори престъпление от общ характер по чл.294 от НК (цитира се само правната норма) – без да се конкретизира при какви обстоятелства е реализирано и от кого. Съдът приема, че молителят С. е представител на особена категория уязвима група лица в обществото, каквито са представителите на възрастните хора и/или на психичноболните лица. На съда е служебно известна информацията, след справка в ЕИСС, че от 2021г. до днешна дата на името на Г. А. С. по сходни молби и писмени документи, като настоящия такъв с вх. № 229371/14.08.2023г., са образувани от него над 100 граждански и наказателни производства по различни въпроси и искания. По всички тези съдебни производства подаваните от него инициирани документи (молби, жалби, тъжби и други) са били или обездвижени с указания, или са били прекратени. Молителят С. се определя в съдебната практика като причисляващ се към т.нар. „масови ищци“, „масови тъжители“, и/или „масови жалбоподатели“.

Депозираният от молителя С. писмен документ с вх. № 229371/14.08.2023г. с релевираното съдържание изначално не е годен да постави началото на фактическия състав на каквото и да е наказателно производство по реда на НПК пред съда за наказателно преследване на лице чрез повдигане на обвинение за твърдяно като извършено престъпление от частен характер. Затова съдът намира, че е безпредметно, нецелесъобразно и е неефективно да обективира каквито и да е било указания към молителя С.. Решаващият съдебен състав на СРС НО, приема, че частната тъжба на тъжителя С. е и изначално недопустима. От наведените в нея твърдения не могат да се изведат основания описаните действия и бездействия на прокурор Пелтекова от СРП да бъдат правно квалифицирани като състав на твърдяно като осъществено на каквото и да е престъпление от частен характер по съставите например на чл.145 от НК вр. чл.161, ал.1 от НК, чл.130, ал.1 и ал.2 от НК или по чл.146-147 от НК вр. чл.161, ал.1 от НК и други. Решаващата инстанция на СРС приема, че прокурор Пелтекова не носи наказателна, гражданска, дисциплинарна или административно-наказателна отговорност за упражняваните от нея правомощия, права и задължения като прокурор, съгласно разпоредбите на Конституцията и НПК. Тъжителят С. инвокира в тъжбата си бланкетни твърдения, основани най-вече на личното му недоволство по повод на развитието на цитираната от него в писмения му документ до СРС прокурорска преписка. Тъжителят С. изразява в „тъжбата“ си обичайна допустима критика към дейността на прокурор Пелтекова и към СРП. Всеки магистрат – съдия, прокурор и следовател с оглед публичността на своята позиция в обществото съгласно съдебната практика на Европейският съд по правата на човека е задължен винаги да понася всякакъв вид критика, дори и по-силно изразена от членовете на обществото, или от страна по дело, включително и от всеки гражданин в подавани жалби, сигнали, тъжби и други. Нещо повече магистратите – съдиите, прокурорите и следователите следва да бъдат подлагани на засилена критика и контрол в

рамките на тяхната правораздавателна дейност и/или заемана представителна служба, каквато представлява длъжността административен ръководител на съд или отделна прокуратура, като в тази насока е и идеята при тълкуването на *Решението на ЕСПЧ „Оберилик срещу Австрия“ от 23.05.1991 г.*

Решаващата инстанция на СРС приема, че релевираните доводи и възражения на тъжителя С. представляват по съществото си неюридически доводи и възражения от депозирана писмена жалба (сигнал), но не и от подадена същинска частна тъжба. От настоящата частна тъжба на тъжителя С. съдът изначално не субсумира необходимата правна квалификация на каквото и да е твърдяно престъпление от частен характер по каталога на дефинираните такива от законодателната легислатура на Държавата в разпоредбите на особената част на НК. Това би имало значение за решението на съда да процедира по тъжбата на тъжителя С., само ако конкретното лице, което се подлага на наказателно преследване, няма функционален имунитет и не е прокурор. Тогава тъжбата на тъжителя С. би била законово допустима. Прокурор Пелтекова от СРП притежава функционален имунитет и представителна власт по силата на Конституцията и Закона за съдебната власт. Магистратите, включително и прокурорите в страната не носят юридическа отговорност за постановяваните от тях съдебни актове, или за извършените процесуални действия по НПК срещу лицата, адресати на резултатите от произнасянията им или още повече за действия и упражнявани от тях законови правомощия във връзка с гарантиране на достъп до разследване за гражданите, евентуално пострадали от престъпления от общ характер. Съдът приема, че чрез депозираната частна тъжба на тъжителя С. не се твърди засегнат материално-правен правен интерес от извършено престъпление от частен характер, респективно съдът по изначално недопустима тъжба срещу прокурор и СРП не дължи правосъдие. Налице е абсолютна пречка за настоящия съдебен състав да процедира, за да скрепи с положителна законова санкция търсеното наказателно преследване на прокурор Пелтекова или на цялата СРП. Прокурор Пелтекова като магистрат е независима по Конституция и закон и в изпълнение на правомощията си, е длъжна да прилага закона, съгласно фактите, доказателствата и вътрешното си убеждение. Ако се допусне положението всеки магистрат – съдия, прокурор или следовател да отговарят наказателно и/или граждански за всеки свой акт на произнасяне, това би довело до липсата на правосъдие, а за гражданите – би се създадо не възможност да получат каквато и да е защита, респективно държавните органи в страната не биха могли да изпълняват правомощията си по закон. Неминуемо би възникнала също така и правна несигурност за органите на публичната власт, каквато е Софийска районна прокуратура, например – да започне да се въздържа от каквито и да е било действия по НП или да извършва действия, които не се регламентирани в НПК. Страните и гражданите, които не са съгласни с действията и актовете, на който и е да е магистрат (съдия, прокурор и следовател), могат да инициират производства по установения ред за тяхната проверка. Съдът е убеден в правните знания и юридически възможности на тъжителя С., като същият би съобразил позитивното законодателство в страната и може да

претендира защита по друг законов ред, но не и по реда на наказателното преследване на прокурор Пелтекова или на цялата СРП с настоящата депозирана частна тъжба, представляваща жалба. Решаващата инстанция на СРС, НО намира, че тъжителят С. по начина на изложенията си в тъжбата си закрепва по безспорен начин становището от съдебната практика на състава в производствата по Закона за здравето, според което лицата, страдащи от евентуални същински психични заболявания, имат вътрешна психологическа необходимост от това да се почувстват обгрижвани и засвидетелствани с внимание. Такова внимание се търси в чести случаи, включително и от държавните институции, за да се компенсират вътрешните единоборства и психични страдания на психично болните лица, които са представители на особено уязвима категория лица според съдебната практика на *Съда на Европейския съд от Решение от 19.09.2019 г. по дело № С – 467/2018 г.* Решаващата инстанция на СРС приема, че инвокираните обстоятелства в тъжбата на тъжителя С. са свързани с проявление на твърдени като възникнали негативни чувства за евентуално дискриминационно отношение към него. Съдът счита, че описаните в тъжбата обстоятелства касаят приложение на правомощията по закон и свързаните с тях obligations на прокурор Пелтекова в качеството ѝ на държавен обвинител от СРП.

По тези съобщения, наказателното производство следва да се прекрати изцяло, поради неговата законова недопустимост.

Тъжбата не следва да се обездвижва с указания, нито следва да се дават такива за внасянето на дължимата такса от 12.00 лева, поради липсата на законови основания, предвид недопустимостта на производството и поради нецелесъобразност.

В заключение решаващата инстанция на СРС, НО намира с цел защита на правата на евентуално уязвимото лице Г. А. С., че следва служебно да сезира Софийска районна прокуратура, отдел „ИНПЛ“ за преценка дали следва да се инициира производство по Закона за здравето на предвидените от юридически основания срещу тъжителят Г. А. С., поради образуваните от него в СРС над 100 граждански и наказателни производства по различни въпроси и искания.

Воден от изложеното, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ПРЕКРАТЯВА като изначално недопустимо производството по НЧХД № 11 186/2023 г. по описа на 9-ти състав на СРС, НО.

РАЗПОРЕЖДАНЕТО на съдебния състав може да обжалвано в 7-дневен срок от получаването на съобщението пред Софийски Градски съд по реда на глава XXII от НПК.

ДА СЕ ВРЪЧАТ преписи от съдебния акт на молителя Г. А. С. и на

прокурор Пелтекова от СРП за информирано запознаване.

ДА СЕ ИЗГОТВЯТ служебно заверени преписи от депозираната частна тѣжба, и настоящия съдебен акт и същите **ДА СЕ ИЗПРАТЯТ** на СРП, отдел „ИНПЛ“ за преценка дали следва да се инициира производство по Закона по здравето на предвидените юридически основания срещу тѣжителят Г. А. С. след извършване на съответна проверка по Закона за съдебната власт, доколкото е възможно да е особено уязвимо лице, поради психично заболяване по силата на *Решение от 19.09.2019 г. по дело № С – 467/2018 г. на СЕС*.

Съдия при Софийски районен съд: _____